

M.J. ARLIDGE

**PIEP
ZEI
DE
MUIS**

VADER WAS NIET THUIS...

Eerste druk januari 2016
Vijfde druk oktober 2016

ISBN 978-90-225-7852-0
ISBN 978-94-023-0488-6 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Pop Goes The Weasel*
Oorspronkelijke uitgever: Penguin Books Ltd, Londen
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Text copyright © Matthew Arlidge Limited 2014
The author has asserted his moral rights.
All rights reserved.

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

De mist sloop langzaam en verstikkend vanaf de zee de stad in, oprukkend als een invasieleger, oriëntatiepunten opslokkend en het maanlicht smorend, zodat Southampton een vreemd, griezelig oord werd.

In Empress Road, een bedrijventerrein, was het zo stil als het graf. De garages waren gesloten, de monteurs en het groothandelspersoneel waren vertrokken en nu namen de tippelaarsters het gebied over. Gekleed in korte rokjes en bustiers inhaleerden ze de rook van hun sigaretten diep om nog een beetje warmte bij elkaar te sprokkelen tegen de ijzige kou. Ze liepen heen en weer, zich inspannend om hun lichaam te verkopen, maar in het schemerduister leken ze meer op uitgemergelde geestverschijningen dan op lustobjecten.

De man reed langzaam en tastte met zijn ogen de rij halfnaakte heroïnehoertjes af. Hij taxeerde ze – hier en daar een schok van herkenning – en verwierp ze. Zij waren niet wat hij zocht. Deze avond wilde hij iets speciaals.

Zijn hoop vocht tegen angst en frustratie. Hij kon al dagen aan niets anders meer denken. Hij was er nu heel dichtbij, maar stel dat het een grote leugen was? Een broodje aap? Hij sloeg hard tegen het stuur. Ze móést er zijn.

Niets. Niets. Nie...

Daar was ze. Ze stond in haar eentje tegen een muur vol graffiti geleund. Hij werd opeens overspoeld door opwinding. Deze was écht anders. Ze inspecteerde haar nagels niet, rookte niet, roddelde niet. Ze wachtte alleen maar. Ze wachtte tot er iets zou gebeuren.

Hij reed van de weg af en parkeerde uit het zicht bij een afrastering. Hij moest voorzichtig zijn, mocht niets aan het toeval overlaten. Hij tuurde de weg af, zoekend naar een teken van leven, maar de mist had hen beiden volledig geïsoleerd, alsof ze de laatste twee mensen op aarde waren.

Hij beende de straat over, naar haar toe, maar riep zichzelf tot de orde en ging langzamer lopen. Hij moest dit niet afraffelen – het was iets om langzaam en ten volle van te genieten. De voorpret was soms leuker dan de daad zelf, had de ervaring hem geleerd. Voor deze moest hij de tijd nemen. De komende dagen zou hij de herinneringen zo waarheidsgetrouw mogelijk aan zich voorbij willen laten trekken.

Ze werd omlijst door een rij verlaten huizen. Niemand wilde hier nog wonen en de huizen waren leeg en smerig. Er werd crack gebruikt en er werden klanten afgewerkt; de vloeren lagen bezaaid met vuile naalden en nog vuilere matrassen. Toen hij dichterbij kwam, keek het meisje op en tuurde door haar dikke pony naar hem. Ze maakte zich los van de muur, knikte zonder iets te zeggen naar de dichtstbijzijnde huls van een huis en stapte naar binnen. Geen onderhandelingen, geen inleiding. Het was alsof ze in haar lot berustte. Alsof ze het wist.

Hij haastte zich om haar in te halen, haar rug, benen en hoge hakken indrinkend, met stijgende opwinding. Toen ze in het duister verdween, versnelde hij zijn pas. Hij kon niet meer wachten.

De planken kraakten onder zijn voeten toen hij over de drempel stapte. Het vervallen huis zag er precies zo uit als in zijn fanta-

sieën. Een overweldigende geur van bederf vulde zijn neusgaten – alles hier rotte weg door het vocht. Hij haastte zich de vroegere woonkamer in, een vergaarbak van afgedankte strings en condooms. Ze was nergens te bekennen. Gingen ze nu verstopperij spelen?

Naar de keuken. Niets. Hij maakte rechtsomkeert en nam de trap naar boven. Bij elke tree flitsten zijn ogen heen en weer, zoekend naar de prooi.

Hij liep de eerste slaapkamer in. Een beschimmeld bed, een gebroken ruit en een dode duif, maar geen spoor van het meisje.

Woede begon zijn begeerte te overstemmen. Wat verbeeldde ze zich? Hoe durfde ze zo met hem te sollen? Ze was maar een stoephoer. Een hondendrol onder zijn schoen. Hij zou haar laten lijden voor de manier waarop ze hem behandelde.

Hij duwde de deur van de badkamer open – niets – en liep naar de volgende slaapkamer. Hij zou haar stomme kop in elkaar...

Opeens klapte zijn hoofd achterover. De pijn raasde door zijn hele lijf, zo hard werd hij aan zijn haar getrokken, achteruit, achteruit. Nu kreeg hij geen lucht meer – er werd een lap tegen zijn mond en neus gedrukt. Een scherpe, bijtende geur drong zijn neusgaten in en zijn instinct kwam te laat in actie. Hij vocht voor zijn leven, maar hij zakte al weg. Toen werd alles zwart.

2

Ze volgden al haar bewegingen. Hingen aan haar lippen.

‘Het gaat om het lichaam van een blanke vrouw van twintig à vijfentwintig jaar. Ze is gisterochtend door een buurtwerker gevonden in de kofferbak van een afgedankte auto in Greenwood Lane.’

Inspecteur Helen Grace sprak met heldere, krachtige stem, al had ze maagkramp van de spanning. Ze instrueerde het team Zwarte Misdrijven op de zevende verdieping van het hoofdbureau van politie in Southampton.

‘Zoals jullie op de foto’s kunnen zien, zijn haar tanden haar mond in geslagen, vermoedelijk met een hamer, en zijn haar beide handen afgehakt. Ze zit vol tatoeages, wat zou kunnen helpen bij de identificatie, en jullie moeten het in eerste instantie in de richting van drugs en prostitutie zoeken. Dit lijkt meer op een liquidatie door een bende dan op een gewone huis-tuin-en-keukenmoord. Brigadier Bridges coördineert het onderzoek en hij zal jullie meer vertellen over mogelijke verdachten. Tony?’

‘Dank je, chef. Om te beginnen wil ik nagaan of er gelijksoortige zaken zijn geweest...’

Bridges kwam op dreef en Helen glipte weg. Ze trok het nog steeds niet om in het middelpunt van de aandacht, de roddels en intriges te staan. Het was al bijna een jaar geleden dat Helen een eind had gemaakt aan Mariannes gruwelijke moordpartij, maar

de belangstelling was niet afgenomen. Een seriemoordenaar een halt toeroepen was al indrukwekkend genoeg, maar je eigen zus doodschieten om dat te bereiken oversteeg dat nog. In de directe nasleep hadden vrienden, collega's, journalisten en onbekenden elkaar verdrongen om haar medeleven en steun te bieden, maar dat was grotendeels nep – wat ze eigenlijk wilden, waren details. Ze wilden Helen blootleggen en in haar wroeten: hoe is het om je eigen zus dood te schieten? Heeft je vader je misbruikt? Voel je je schuldig aan al die doden? Voel je je verantwoordelijk?

Helen was haar hele volwassen leven bezig geweest een hoge muur rond haar persoon op te trekken – zelfs de naam Helen Grace was niet echt – maar door toedoen van Marianne was die muur definitief gesloopt. Helen was in de verleiding gekomen te vluchten – ze hadden haar verlof aangeboden, overplaatsing en zelfs een gouden handdruk – maar op de een of andere manier had ze zich weten te herpakken en was ze zodra ze toestemming kreeg weer aan het werk gegaan. Ze wist dat alle ogen op haar gericht zouden blijven, waar ze ook was, en dat ze zich dus maar beter kon laten ontleden op haar eigen terrein, waar het leven jaren goed voor haar was geweest.

In theorie was het waar, maar de praktijk was verre van makkelijk gebleken. Er waren hier zo veel herinneringen – aan Mark, aan Charlie – en zo veel mensen die maar al te graag in haar verleden wilden peuren, die speculeerden of zelfs grappen maakten over haar beproeving. Nog steeds, maanden nadat ze weer aan het werk was gegaan, werd het haar soms te veel.

‘Goedenavond, chef.’

Helen, die zonder het te merken langs de balie was gelopen, schrok op. ‘Goedenavond, Harry. Ik hoop voor je dat de Saints vanavond winnen.’

Haar toon was opgewekt, maar de woorden kwamen er vreemd uit, alsof het haar te veel moeite kostte om vrolijk te doen. Ze

haastte zich naar buiten, stapte op haar Kawasaki, gaf gas, scheurde weg over de West Quay Road en ging op in de mist die eerder vanaf zee was komen aanrollen en in de stad was blijven hangen.

Ze zoefde in een constant, stevig tempo langs het verkeer dat in een slakkengangetje op weg was naar het St. Mary's Stadium en reed de snelweg op. Gewoontegetrouw keek ze in haar spiegels, maar ze werd niet gevolgd. Toen het minder druk werd, voerde ze haar snelheid op. Toen ze de 175 had bereikt, wachtte ze een seconde en klom toen op naar 200 kilometer per uur. Ze voelde zich nooit vrijer dan wanneer ze over de weg snelde.

De bebouwing flitste voorbij. Eerst Winchester, toen Farnborough, en uiteindelijk doemde Aldershot op. Nog een snelle blik in de spiegels en op naar het centrum. Helen zette de motor op een parkeerplaats, ontweek een groepje dronken soldaten en liep gehaast door, de schaduw opzoekend. Geen mens kende haar hier, maar ze mocht geen risico nemen.

Ze liep langs het station en een kwartiertje later was ze in Cole Avenue, midden in een buitenwijk van Aldershot. Ze wist niet of ze er goed aan deed, maar ze voelde de drang hier terug te komen. Ze dook tussen de struiken langs de kant van de weg, haar vaste uitkijkpost.

De tijd kroop. Helens maag knorde en het drong tot haar door dat ze sinds het ontbijt niet meer had gegeten. Stom, eigenlijk. Ze werd met de dag dunner. Wat wilde ze zichzelf bewijzen? Er waren betere manieren om boete te doen dan je doodhongereren.

Opeens zag ze beweging. Er werd 'Doei' geroepen en de deur van nummer 14 sloeg dicht. Helen maakte zich klein. Haar ogen volgden de jonge man die nu door de straat liep, opgaand in zijn mobiele telefoon. Hij liep rakelings langs Helen, zonder haar op te merken, en verdween toen om de hoek. Helen telde tot vijftien, kwam uit haar schuilplaats en zette de achtervolging in.

De man – vijftentwintig, jongensachtig – was aantrekkelijk om te

zien, met dik zwart haar en een rond gezicht. Met zijn laag om zijn achterste hangende spijkerbroek zag hij eruit zoals zo veel jongens die wanhopig hun best doen om cool en onverschillig over te komen. De geforceerde achteloosheid ontlokte Helen een glimlachje.

Er werd een stelletje rumoerige jongens zichtbaar voor de Railway Tavern, een mekka voor wie jong, blut of louche was: twee pond voor een pint, een halve pond voor een shotje en gratis biljarten. De eigenaar, een man op leeftijd, bediende probleemloos iedereen die de puberteit had bereikt, dus het zat er altijd zo bomvol dat de klanten naar buiten moesten uitwijken. Helen, die er blij om was, glipte tussen de mensen door om ongezien te kunnen observeren. De jongen wuifde met een biljet van twintig pond naar het groepje, dat hem met gejuich begroette. Ze gingen allemaal naar binnen, gevolgd door Helen. Ze wachtte geduldig op haar beurt bij de bar, onzichtbaar voor de jongens – in hun wereld was geen plaats voor mensen van boven de dertig.

Na een paar glazen ontvluchtte de groep de nieuwsgierige blikken in het café en ging naar een speelterrein in een park aan de rand van de stad. Het verslonsde park was verlaten en Helen moest de jongens voorzichtig volgen. Een vrouw die 's avonds in haar eentje door een park doolt valt op, dus hield ze afstand. Ze posteerde zich in de schaduw van een oude eik die ernstig was verminkt met tientallen ingekraste hartjes, zodat ze ongezien naar de bende kon kijken, die vrolijk zat te blowen, in weerwil van de kou.

Helen stond continu in de belangstelling, maar nu was ze onzichtbaar. Na Mariannes dood was haar leven uitgeplozen, blootgelegd voor wie het maar wilde zien, met als gevolg dat de mensen dachten haar door en door te kennen.

Toch was er iets wat ze niet wisten. Eén geheim dat ze voor zichzelf had gehouden.

En dat stond nu op nog geen vijftien meter bij haar vandaan, zich totaal niet bewust van haar aanwezigheid.

3

Zijn ogen gingen knipperend open, maar hij zag niets.

Tranen rolden over zijn wangen en zijn oogbollen draaiden nutteloos in hun kassen. Geluiden klonken op een afschuwelijke manier gedempt, alsof er watten in zijn oren waren gepropt. Terwijl hij vocht om bij te komen, werd hij zich bewust van een felle, verscheurende pijn in zijn keel en neus. Een intens, brandend gevoel, alsof er een vlam bij zijn strottenhoofd werd gehouden. Hij wilde niezen, kokhalzen, uitspugen wat hem kwelde, wat het ook was, maar zijn mond was afgeplakt, dus moest hij zijn pijn wegslikken.

Ten slotte droogde de tranenvloed op en begonnen zijn schrijnende ogen de omgeving in zich op te nemen. Hij was nog in het vervallen huis, alleen lag hij nu languit op het smerige bed in de grote slaapkamer. Zijn zenuwen waren tot het uiterste gespannen en hij worstelde als een dolle – hij moest hier weg – maar zijn polsen en enkels waren stevig vastgebonden aan het metalen bed. Hij trok, rukte en kronkelde, maar de nylon boeien gaven niet mee.

Pas nu merkte hij dat hij naakt was. Er diende zich een gruwelijke gedachte aan: zouden ze hem hier zo laten liggen? Zou hij doodvriezen? Zijn huid verdedigde zich al met kippenvel van kou en angst en het drong tot hem door hoe ijsig koud het was.

Hij schreeuwde uit alle macht, maar er kwam niet meer dan

een zwak, brommerig gekreun uit zijn mond. Kon hij maar praten met degenen die dit hadden gedaan, ze tot rede brengen... Hij kon ze meer geld geven, dan zouden ze hem wel laten gaan. Zó konden ze hem niet achterlaten. Hij keek naar zijn vadsige, middelbare lichaam op het groezelige dekbed en zijn angst werd aangelengd met vernedering.

Hij spitste zijn oren, tegen beter weten in hopend dat hij niet alleen was, maar het was stil. Ze hadden hem alleen achtergelaten. Hoe lang zouden ze hem hier laten liggen? Tot ze al zijn rekeningen hadden kaalgeplukt? Tot ze weg waren gekomen? Hij huiverde, want hij zag er nu al tegen op met de een of andere hoer of junk te moeten onderhandelen over zijn vrijheid. Wat zou hij doen als hij vrij was? Wat moest hij thuis zeggen? Tegen de politie? Hij vervloekte zichzelf hartgrondig om zijn verdomde stommi...

Er kraakte een plank. Hij was dus níét alleen. Er laaide hoop in hem op – misschien kon hij erachter komen wat ze van hem wilden. Hij keek reikhalzend om zich heen in een poging de aandacht van zijn belager te trekken, maar die naderde hem van achteren en bleef onzichtbaar voor hem. Opeens viel het hem op dat het bed waaraan hij was vastgebonden naar het midden van de kamer was geschoven, alsof het een podium was. Geen mens zou erin willen slapen zoals het nu stond, dus waarom...?

Er viel een schaduw op hem. Voordat hij ook maar iets kon doen, gleed er iets over zijn ogen, zijn neus, zijn mond. Een soort kap. Hij voelde de zachte stof op zijn gezicht, het koord dat strak werd aangetrokken. Hij kreeg nu al bijna geen lucht meer door het dikke fluweel dat zijn protesterende neusgaten bedekte. Hij schudde zijn hoofd woest heen en weer, vechtend om een beetje ademruimte te scheppen. Hij verwachtte elk moment te voelen dat het koord nog strakker werd aangehaald, maar tot zijn verbazing gebeurde er niets.

Wat nu? Het was weer helemaal stil, op het geluid van zijn

zwoegende ademhaling na. Het werd benauwd in de kap. Kon er wel zuurstof in komen? Hij dwong zichzelf langzaam te ademen. Als hij nu in paniek raakte, ging hij hyperventileren en dan...

Opeens kregen zijn zenuwen een schok en hij kromp in elkaar. Er lag iets kouds op zijn dij. Iets hards. Iets van metaal? Een mes? Het schoof over zijn been omhoog, op weg naar... Hij verzette zich hevig, zijn spieren verrekend in zijn pogingen zich van zijn boeien te ontdoen. Nu wist hij dat het een strijd op leven en dood zou worden.

Hij schreeuwde zo hard als hij kon, maar de tape op zijn mond bleef stevig vastzitten. Zijn boeien gaven niet mee. En er was niemand die zijn kreten hoorde.

4

‘Gewerkt of gefeest?’

Helen draaide zich als door een adder gebeten om, met bonzend hart. Ze was ervan uitgegaan dat ze alleen door het donkere trappenhuis naar haar appartement liep. De ergernis om de verrassing vermengde zich even met angst... maar het was James maar, in de omlijsting van zijn deuropening. Hij was sinds drie maanden haar benedenbuurman en hield er als hoofdverpleger in het South Hants Hospital vreemde tijden op na.

‘Gewerkt,’ loog Helen. ‘Jij?’

‘Ik dacht dat het werk een feestje zou worden, maar... ze is net met een taxi vertrokken.’

‘Jammer.’

James haalde zijn schouders op en lachte zijn scheve glimlach. Hij was eind dertig en op zijn eigen, sjofele manier aantrekkelijk, met een lome charme die meestal effect had op jonge verpleegsters.

‘Over smaak valt niet te twisten,’ vervolgde hij. ‘Ik dacht dat ze me leuk vond, maar ik ben altijd waardeloos geweest in het opvangen van signalen.’

‘O ja?’ zei Helen, die er geen woord van geloofde.

‘Maar goed, heb je zin in gezelschap? Ik heb een fles wijn die... Thee, ik heb thee,’ verbeterde hij zichzelf snel.

Helen had in de verleiding kunnen komen, maar die verbetering ergerde haar. James was net als alle anderen – hij wist dat ze niet dronk, dat ze liever thee had dan koffie, dat ze een moordeenaar was. Nog een voyeur die de puinhoop van haar leven begluurde.

‘Heel graag,’ loog ze weer, ‘maar ik moet nog een stapel dossiers doornemen voor mijn volgende dienst.’

James glimlachte en boog toegeeflijk, maar hij wist wat er gaande was. En hij wist dat hij niet moest aandringen. Hij keek Helen met onverhulde nieuwsgierigheid na toen ze naar boven liep. Haar voordeur sloot zich met een definitieve klik achter haar.

Het was vijf uur op de klok. Helen nestelde zich op de bank, nam een grote slok thee en schakelde haar laptop in. De vermoeidheid diende zich aan, maar voor ze kon slapen, moest ze nog iets doen. Haar laptop was uitgebreid beveiligd – een ondoordringbare muur rond de resten van haar privéleven – en Helen nam er de tijd voor, genietend van het ingewikkelde proces van wachtwoorden invoeren en digitale sloten openen.

Ze opende haar dossier over Robert Stonehill. De jongeman die ze eerder had geschaduwd wist niets van haar bestaan, maar zij wist alles van het zijne. Al typend vulde Helen haar steeds scherpere beeld van hem aan met de details die ze tijdens haar laatste observatie had opgepikt over zijn karakter en persoonlijkheid. Het was een slimme jongen, dat zag je meteen. Hij had een goed gevoel voor humor en hoewel hij vloekte als een bootwerker was hij gevat en had hij een innemende glimlach. Hij was er heel bedreven in mensen te laten doen wat hij van ze wilde. Hij stond nooit in de rij bij de bar – het lukte hem altijd een gabber dat klusje voor hem te laten opknappen terwijl hij dolde met Davey – de dikzak die duidelijk de leider van het stel was.

Robert leek altijd geld te hebben, wat vreemd was, gezien het feit dat hij als vakkenvuller in een supermarkt werkte. Hoe kwam hij aan zijn poen? Diefstal? Iets nog ergers? Of werd hij gewoon verwend door zijn ouders? Hij was het enige kind van Monica en Adam – en het middelpunt van hun wereld – en Helen wist dat hij ze om zijn pink kon winden. Was dat zijn schijnbaar onuitputtelijke bron?

Er zwermde altijd meisjes om hem heen – hij was knap en fit – maar hij had geen vaste vriendin. Dit was het aspect dat Helen het meest boeide. Was hij homo of hetero? Goed van vertrouwen of achterdochtig? Wie zou hij dicht bij zich laten komen? Het was een vraag waar Helen het antwoord niet op wist, maar ze was ervan overtuigd dat ze erachter zou komen. Ze sloop langzaam, systematisch elk hoekje van Roberts leven in.

Helen gaapte. Ze moest straks weer naar het bureau, maar als ze het nu voor gezien hield, kon ze nog een paar uur slapen. Met een geroutineerd gemak liet ze de versleutelingsprogramma's van de laptop draaien, sloot haar bestanden af en veranderde het hoofdwachtwoord. Dat deed ze tegenwoordig elke keer als ze haar laptop had gebruikt. Ze wist dat het overdreven was, dat ze paranoïde deed, maar ze weigerde iets aan het toeval over te laten. Robert was van haar en van niemand anders, en dat moest zo blijven ook.